

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Fire opbyggelige Taler, 1843

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 5", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 5*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-4t43-txt-shoot-idd5917197-a25d-4525-a0eb-910a52ebf3a8.pdf> (tilgået 11. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 5

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Dog hvo skulde blive færdig, hvis han vilde fortælle, hvad der er skeet, og hvad der vel ofte nok vil gjentage sig i Livet? Skulde han ikke snarere blive træt af at tale, end det sandselige Menneske af at bedaare sig selv i tilsyneladende og skuffende og bedrageriske Forklaringer? Lader os derfor vende os bort fra hvad der Intet er at lære af, uden forsaavidt vi iforveien ikke vare ukjendte dermed, at vi da maatte forsmaae denne Verdens Lærdom, og vende os til ham, af hvem Sandheden er at lære, til Job, og til hans fromme Ord: Herren tog. Job henførte Alt til Herren; han sinkede ikke sin Sjel og udslukte ikke Aanden med Overveielse eller Forklaringer, der dog kun føde og nære Tvivl, om Den, der hviler i dem, end ikke mærker det. I samme Øieblik, som det var taget fra ham, vidste han, at det var Herren, der havde taget det, og derfor blev han i Tabet i Forstaaelse med Herren, bevarede i Tabet Herrens Fortrolighed; han saae Herren og derfor saae han ikke Fortvivlelsen. Eller seer Den alene Guds Haand, der seer, at han giver, eller ikke ogsaa Den, der seer, at han tager? Eller seer Den alene Gud, der seer ham vende sit Aasyn til sig, eller seer Den ikke ogsaa Gud, der seer ham vende sig Ryggen, som Moses bestandig jo kun saae Herrens Ryg? Men Den, der seer Gud, han haver overvundet Verden, og derfor havde Job i sit fromme Ord overvundet Verden, var i sit fromme Ord større og stærkere og mægtigere end den ganske Verden, der her vel ikke vilde føre ham i Fristelse, men overvinde ham ved sin Magt, bringe ham til at synke ned for dens grændseløse Vælde. Hvor er dog Stormens vilde Bulder saa svagt ja næsten barnagtigt, naar den vil bringe et Menneske til at skjælve for sig, ved at rive Alt fra ham, men han svarer den: det er ikke Dig, der gjør det, det er Herren, der tager! Hvor er Voldsmandens Arm saa afmægtig, den Snildes Kløgt saa elendig, hvor er al menneskelig Magt kun næsten en Gjenstand for Medlidenhed, naar den vil styrte den Svage i fortvivlet Underkastelse ved at frarive ham Alt, og han da troende siger: det er ikke Dig, Du formaaer Intet, det er Herren, der tager det.